

## 5 טיפים להתחיל את השנה בטוב

טיפ 1: **לזכור שהשם הוא המלך**. יש מי שאחראי לכל מה שקורה. וגם אם זה נראה לנו חס ושלום אקראי או לא מכוון – הכל מדויק ומכוון. הוא לא רק שולט על הכל אלא הוא גם מאוד מאוד **אוהב אותך**. כן. אז מה שקורה פה הוא לא רק בשליטה אלא הוא בהשגחה פרטית ואישית כדי להביא אותך לתיקון המוחלט. טוב ! לא?

טיפ 2: **יש רק את היום**. רבי נחמן מסביר שאחד הדברים שיכולים ממש לשבור בנאדם זה שהוא מסתכל על כמות הדברים שהוא חושב שהוא צריך לעשות ולא יודע מאיפה להתחיל. איך אני אצא מזה? אותו אדם חושב. אולי כבר עדיף לא לעשות כלום.. רבי נחמן אומר – תזכור שיש לך רק את העבודה של היום להיום. ואז תוכל לעשות אותה.

טיפ 3: **לא להתקע בעלייה ולא ליפול בירידה**. רבי נחמן אומר שאתה צריך לדעת איפה אתה ממוקם בעבודה שלך. אתה בעלייה? אתה מרגיש בשמיים? מרגיש שאתה צדיק? אז תדע לך שעוד לא התחלת... לא כדי לאכזב אותך אלא כדי לעזור לך להתאפס ולהמשיך לעבוד. אתה מרגיש גמור? מרגיש אפס? מרגיש שלא התחלת? אה.. אז תדע לך שהשם פה איתך והוא מעולם לא עזב ולעולם לא יעזוב אותך.

טיפ 4: **אזמרה – למצוא את הטוב**. חפש ומצא! אם תחפש אז ודאי תמצא עוד מעט טוב בך ועוד מעט טוב בחברך – ואפילו ברשע גמור תוכל למצוא עוד מעט טוב. ואם תמצא עוד מעט טוב תשפר את העולם שלך ואת כל העולם כולו. וגם אם בנקודה הטובה שמצאת אתה רואה שלא הכל טוב – אפילו אם רק מעט שבמעט שבה טוב, תמשיך. תמשיך לחפש את הטוב בתוך זה. אתה תצליח – אל תדאג!

טיפ 5: **חבר טוב לעבודת השם**. תמצא לך חבר, תמצאי חברה – חבר לעבודת השם. מישהו לחלוק איתו או איתה מה עובר עלי, על העלויות ועל הנפילות. מישהו שיכול לחזק אותי אבל יכול גם לדייק אותי. מישהו שבאמת אכפת לו ממני ורוצה את טובתי.

התחלות חדשות

## ישראל לסגולתו

## סגלה להנצל מרמאי

כְּשֶׁנִּתְקַל עִם רִמָּאִי וְאֵין בְּאַפְשָׁרוּתוֹ לְהַפְרֵד מִמֶּנּוּ עֵתָה מֵאִיזוֹ סִבָּה שֶׁהִיא, יִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָתוֹ לְהֶאֱמִין שֶׁרִמָּאִי זֶה אֵין בִּיכְלָתוֹ לַעֲשׂוֹת מְאוּמָה מִבְּלָתִּי אֲשֶׁר יִגְזֹר ה', וּבִזְהָ יִשְׁמְרֵהוּ ה' מִמֶּנּוּ, וְלִשְׁם כֵּן יִקְרָא פְּסוּקֵי הַתּוֹרָה מֵעַנְיָן רִמָּאוּתוֹ שֶׁל לָבוֹ הָאֲרָמִי שֶׁרָמָה לְיַעֲקֹב, וְהֵיכָן שֶׁמָּרְהוּ ה' לְיַעֲקֹב וּפְרָץ לָרֵב בְּמִקְנֶה בְּעֶבְדִּים וּשְׁפָחוֹת. וְלֹא הוֹעִילוֹ לוֹ לָלֶכֶן כָּל תַּחֲבִילוֹתָיו - עֲשֶׂרֶת מוֹנִים-שְׁנִסָּה לְרִמּוֹת וּלְהַפְסִיד אֶת יַעֲקֹב, וּכְכֹל שֶׁיִּחַדֵּד אֶמוּנָה זֹו בְּלִבּוֹ, שֶׁאֵין הָרִמָּאִי יָכוֹל לַפְעֹל מְאוּמָה בְּתַחֲבִילוֹתָיו, וְכִי אֵין לוֹ שׁוּם כֹּחַ לְהִרְע מִבְּלַעֲדֵי ה', זֹו הַסְּגֻלָּה הַנִּפְלְאָה בְּיוֹתֵר לְבִטֹּל כֹּחוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רִמָּאִי שֶׁיִּפֹּל לְרִגְלָיו וְלֹא יִצְלִיחַ לְהִרְע לוֹ, כִּנְזָכָר לְעִיל מִסְּגֻלַּת הַגִּרָּ"ח מְוֹלוּזִין שֶׁהִמְבִּטֵּל כָּל כֹּחַ בְּעוֹלָם וְלֹא מִיחַס לוֹ כֹּחַ לַעֲצֻמוֹ, וּמִסְּלֵק יִרְאָתוֹ מִמֶּנּוּ - כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ ה' שְׁאוֹתוֹ כֹּחַ יִפֹּל לְרִגְלָיו וְיִתְבַּטֵּל מִן הָעוֹלָם כֹּחוֹ הִרְע מִלְּהִיזָק לוֹ.

וְיִקְרָא פְּסוּקִים דְּלִהֲלֵן (בראשית ל, פסוק מג, ועוד פרק לא, פסוקים א-יג, ועוד שם פסוקים מא-מב):

"וַיִּפְרָץ הָאִישׁ מֵאֵד מֵאֵד וַיְהִי לוֹ צֶאֱן רְבוֹת וּשְׁפָחוֹת וְעֶבְדִּים וּגְמָלִים וְחֲמֹרִים. וַיִּשְׁמַע אֶת דְּבָרֵי בְנֵי לָבוֹ לֵאמֹר לָקַח יַעֲקֹב אֶת כָּל אֲשֶׁר לָאֲבִינוּ וַיִּמְאֲשֶׁר לָאֲבִינוּ עֲשֶׂה אֶת כָּל הַכְּבֹד הַזֶּה. וַיֵּרָא יַעֲקֹב אֶת פְּנֵי לָבוֹ וַהֲנֶה אֵינֶנּוּ עִמּוֹ כְּתִמּוֹל שְׁלֹשׁוֹם. וַיֹּאמֶר ה' אֶל יַעֲקֹב שׁוּב אֶל אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ וְלִמּוֹלְדֶתְךָ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ. וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב וַיִּקְרָא לְרַחֵל וּלְלֵאָה הַשְׂדָּה אֶל צֹאנוֹ. וַיֹּאמֶר לָהֶן רְאֵה אֲנִי אֶת פְּנֵי אֲבִיכֶן כִּי אֵינֶנּוּ אֵלֵי כְּתִמּוֹל שְׁלֹשׁוֹם וְאֵלֵהִי אֲבִי עִמָּדִי. וְאֶתְנֶה יָדְעֶתֶן כִּי בְּכָל כֹּחִי עֲבַדְתִּי אֶת אֲבִיכֶן. וְאֲבִיכֶן הִתֵּל בִּי וְהִחֲלַף אֶת מִשְׁכְּרָתִי עֲשֶׂרֶת מָנִים וְלֹא נִתְּנוּ אֱלֹהִים לְהִרְע עִמָּדִי. אִם כֹּה יֹאמֶר נִקְדִּים יִהְיֶה שְׂכָרְךָ וְיִלְדוּ כָּל הַצֹּאן נִקְדִּים וְאִם כֹּה יֹאמֶר עֲקָדִים יִהְיֶה שְׂכָרְךָ וְיִלְדוּ כָּל הַצֹּאן עֲקָדִים. וַיִּצַּל אֱלֹהִים אֶת מִקְנֶה אֲבִיכֶם וַיִּתֵּן לִי. וַיְהִי בַּעַת יָחַס הַצֹּאן וְאִשָּׁא עֵינֵי נֶאֱרָא בְּחִלּוֹם וַהֲנֶה הַעֲתָדִים הַעֲלִים עַל הַצֹּאן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים. וַיֹּאמֶר אֵלֵי מִלֵּאךְ הָאֱלֹהִים בְּחִלּוֹם עֲקָב וַאֲמַר הֲנִנִּי. וַיֹּאמֶר שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָּל הַעֲתָדִים הַעֲלִים עַל הַצֹּאן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים כִּי רִאִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לָבוֹ עֲשֶׂה לָךְ. אֲנִי הֵא-ל בֵּית אֵל אֲשֶׁר מִשְׁחַת שֵׁם מִצְבֶּה אֲשֶׁר נִדְרַתְּ לִי שֵׁם נִדָּר עֲתָה קוּם צֵא מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל אֶרֶץ מוֹלְדֶתְךָ.

זֶה לִי עֲשָׂרִים שָׁנָה בְּבִיתְךָ עֲבַדְתִּיךָ אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשִׁתִּי בְּנִתִּיךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים בְּצֹאנְךָ וַתַּחֲלֵף אֶת מִשְׁכְּרָתִי עֲשֶׂרֶת מָנִים. לוֹלִי אֱלֹהֵי אֲבִי אֱלֹהֵי אֲבִרְהָם וַפְּחַד יִצְחָק הִיָּה לִי כִּי עֲתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי אֶת עֵנִי וְאֶת יָגִיעַ כְּפִי רְאֵה אֱלֹהִים וַיּוֹכַח אֲמִשִּׁי.

( הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א )

## לשרת את האורחים

אם יבאו אורחים לביתו של אדם, יכבדם כפי כוחו ויותר מיכולתו. ואל יראה להם שהוא עני, אלא יראה להם שלא חסר לו כלום [אף על פי שהוא באמת עני], וישכיבם במיטב מיטותיו.

ויחשוב בלבו כאילו הוא אורח, והאורח הוא בעל הבית. ויאמר לעצמו: אילו הייתי אני מתארח אצל האורח הזה, הייתי רוצה שיכבדני ויאכילני וישקני כראוי, לכן גם אני אעשה לו כן. וגלגל הוא שחוזר בעולם.

ראשית חכמה פרק דרך ארץ. ומה שכתבנו שישכיבם במיטב מיטותיו, ראה בגמרא תענית (כא:), שכאשר באו אורחים לאבא אומנא, היה מכבדם ונותן להם לישון על גבי תכשיטי צמר. וכתב בספר אהבת חסד (פ"ב), שלפעמים יותר עושה לו טובה שמשכיבו היטב, ממה שמאכילו ומשקהו.

וכתב בספר צדקה לחיים (אות קדם): מי שרוצה לקיים מצות הכנסת אורחים, צריך שיהיה לו כר וכסות מוכנים, לערוך לאורח מיטה, כדי שישכב. כי לפעמים מכניס אורח, ולעת השכיבה אין לו כר וכסות לכסות, ואם ישאר בלי כסות יחלה, ואם יקח מבניו ובני ביתו הכר והכסת, הם יחלו, וחי בהם אמר רחמנא. וכבר ראיתי בחוש הראות, כי מפני שלפעמים לא ימצא לאורח מיטה, נמנעים מלארחו. עכ"ל. (ר' אברהם ישראל)

## משהו לנשמה

### תשובה אמיתית

הוא היה כפרי פשוט, שהתגורר בכפר נידח ברוסיה הלבנה. מכיוון שלא חי בין יהודים, התרחק בהדרגה גם מאורח-חיים יהודי, אף שהיה יהודי גאה ומאמין. לבניו שכר מלמד תלמיד-חכם וירא-שמים, כדי שילמדם תורה וידריכם בדרך הישרה. למעשה הפקיד בידיו את כל חינוכם, בעוד הוא טרוד בענייני הפרנסה.

ערב אחד הלך להזמין את המלמד והילדים לארוחת הערב, ומשום-מה החליט להתעכב ליד המפתן ולהאזין לדברי המלמד. באותה שעה עסק המלמד בלימוד הלכות תשובה, והוא הסביר לילדים בטוב-טעם את עוצם כוחה של התשובה, שמתגברת על כל החטאים ופותחת לפני האדם את כל השערים.

המלמד, שהיה שקוע בדבריו, לא הבחין כלל בכפרי שניצב על המפתן. אבל בלב הכפרי זע משהו למשמע הדברים הללו. אולי הייתה זו האמת הפנימית שהוקרנה מן המלמד, ואולי היו אלה התום והפשטות שבהם נתקבלו הדברים על-ידי שני ילדיו הרכים.

באותו לילה נדדה שנתו של הכפרי. דברי המלמד שבו והתייצבו לנגד עיניו ולא חדלו מלייסר את נפשו. פתאום התנער ממשכבו והתיישב על מיטתו. מחשבותיו החלו להריץ לנגד עיניו את כל מסכת חייו. עיניו מלאו דמעות כשצפו ועלו בזיכרונו כמה ממאורעות חייו.

בבוקר קרא הכפרי למלמד וגילה לפניו את ליבו. "תמיד חשבתי שאין תקנה לנשמתי החוטאת. אולם אמש, כששמעתיך מרצה לילדי על כוחה של התשובה, נולדה בי תקווה", אמר בקול שבור ומיוסר.

המלמד נבון לרגע. לבסוף אמר: "ראה-נא, אני אינני יודע להורות לך דרך תשובה. אולם לא-הרחק מכאן, בעיירה ליאוזנא, מתגורר הרבי הקדוש רבי שניאור-זלמן, המכונה 'המגיד מליאוזנא'. הוא ודאי יוכל להדריךך בדרכי התשובה".

כעבור שעה היו המלמד והכפרי בדרכם לליאוזנא. כל משך הנסיעה ישב הכפרי מכונס בתוך עצמו, וניכר היה עליו כי המפגש הצפוי עם הצדיק ממלא את ליבו חרדה גדולה.

עם כניסתו אל חדרו של הצדיק, פרץ הכפרי בבכי. הרבי נעץ בו זוג עיניים חודרות ולא הסירן ממנו לרגע. נוכח מבטו המפלח של הצדיק פרץ הכפרי בבכי רם ועמוק עוד יותר. אולם במבטו של הצדיק לא ניכרה גם עתה שום התרככות.

פתאום נשמע קולו החזק של הרבי מהדהד בחלל החדר: "וכי בבכי בלבד מבקש אתה למחוק עשרות שנים של חיי חטא והתהוללות?!". פרץ מחודש של בכי מר בקע ממעמקי לבבו של הכפרי. הוא ידע בדיוק נמרץ למה נתכוון הרבי בדברו על חטאיו. היה ברור לו כי הצדיק קורא אותו כספר פתוח וכי הוא בקי בכל מעלליו.

את הדברים הבאים שיצאו מפיו של הצדיק שמע מתוך עירפול חושים, וכה אמר הצדיק: "דע, כי אותן נשמות של ממזרים שירדו אל העולם בחטאין, כלל וכלל לא היו צריכות לרדת לעולם. בכל רגע שבו הן כלואות בגופיהן הטמאים, הן מתייסרות בייסורים קשים ונוראים. לא לחינם הגדירו חז"ל חטא זה 'מעוות לא יוכל לתקון'..."

עתה פרץ הכפרי בזעקה נואשת: "או, רבי! האם נחרץ דיני? האומנם לא יוכל גם הרבי להושיעני?..."

שעה ארוכה שקע הרבי בהרהורי. לבסוף אמר: "יש רק דרך אחת, אשר אם תוכל ללכת בה, תוכל לנקות את נשמתך מחטאין, זוהי תשובה מעומק הלב העוקרת את החטא מעיקרו". והרבי הורה לו בפרוטרוט את שעליו לעשות.

כעבור שעה קלה עשו הכפרי והמלמד את דרכם בחזרה. בהגיעם אל בית הכפרי, התכוון המלמד להיכנס אל תוך הבית, אולם הכפרי פנה אל חורשת העצים הסמוכה. שכבת שלג גבוהה כיסתה את פני הארץ והקור היה מקפיא. הוא נעצר ליד תלולית שלג וחפר בה בור עמוק. כשסיים לחפור בור בקומת אדם, פשט את בגדיו, ירד אל תוך הבור וערס על עצמו את השלג שרוקן מתוכו. ואז שלף ספר תהילים, פתחו והחל לקרוא בו בכוונה עצומה.

המלמד נותר מסומר למקומו. קולו של הכפרי, הקורא את פסוקי התהילים, השתפך על-פני כל החורשה. מפעם לפעם פרץ בבכי נרגש, עד שנאלץ לעצור בקריאתו. המלמד היה סבור כי כעבור דקות יקפא הכפרי למוות, אולם נראה שתעצומות ליבו ובערת נפשו כאילו התיכו את השלג הקפוא.

שעה ושעתיים עמד הכפרי בתוך השלג, כשהוא שקוע כל-כולו בקריאת מזמורי התהילים. כשסיים לומר את הפסוק האחרון, יצא בקושי רב מן הבור, לבש את בגדיו ובצעדים כושלים פסע אל ביתו.

פתאום נשמע קול המולה. רצים מבוהלים הגיעו לפתח ביתו של הכפרי בזעקות: "רופא! רופא!". בקול נרגש סיפרו כי בביתה של בעלת האחוזה הנכרייה, המתגוררת בשכנות, אירע אסון נורא: קורת עץ כבדה נעקרה ממרומי התקרה ונחתה היישר על ראשי שני בניה של הגבירה, וכעת הנערים על סף מוות. לא חלפה שעה קלה ונודע כי השניים שבקו חיים.

רק הכפרי, שהחזיק בידו את קצות כל החוטים של הסיפור, הוא לבדו ידע לפרש את משמעות האירועים, והוא ידע גם ידע כי תשובתו אכן נתקבלה במרומים...